

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 166/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti UNIMED, spol. s r. o., Orišková 11, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Právny dom – advokáti, s. r. o., Hurbanova 9A, Banská Bystrica, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Evy Matiaškovej, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 22 CoE 6/2014 a jeho uznesením z 23. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti UNIMED, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti UNIMED, spol. s r. o., Orišková 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 CoE 6/2014 a jeho uznesením z 23. apríla 2014. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, a preto ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a rozhodol o nej v takto vymedzenom rozsahu.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola oprávnenou v exekučnom konaní vedenom súdnou exekútkou [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „súdna exekútko“) pod sp. zn. EX 112/2010, v ktorom sa na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného obchodnou spoločnosťou Obchodný súd s. r. o., Janka Kráľa 7, Banská Bystrica (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. OS 29/2009 z 10. decembra 2009 (ďalej aj „exekučný titul“) domáhala proti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „povinná v 1. rade“), a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „povinná v 2. rade“, v citáciách aj „povinný v 2. rade“), vymoženia im uloženej povinnosti spoločne a nerozdielne jej uhradiť sumu 12 130,25 € s príslušenstvom.

V priebehu označeného exekučného konania podala povinná v 2. rade 20. septembra 2011 na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodila tým, že exekúcia sa začala na podklade exekučného titulu, ktorý nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, pretože jej nebol riadne doručený, pričom v okolnostiach danej veci neboli podľa jej presvedčenia naplnené podmienky náhradného doručenia podľa § 47 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), keďže sa v čase doručovania rozhodcovského rozsudku nezdržiavala na adrese uvedenej na doručení.

Okresný súd uznesením č. k. 53 Er 131/2010-133 z 23. júla 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zastavil exekúciu vedenú u súdnej exekútky. Vo svojom

uznesení dospel k záveru, že „nenastala platne fikcia doručenia rozhodcovského rozsudku povinnému v 2. rade“, pretože z listinných dôkazov „vyplynulo, že v čase doručovania rozhodcovského rozsudku sa povinný v 2. rade na adrese [REDACTED] v [REDACTED] nezdržiaval, nakoľko odo dňa 1. 12. 2009 nadobudla účinnosť nájomná zmluva o nájme bytu na ulici [REDACTED] v [REDACTED]“.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. V súvislosti s uplatnenými odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) OSP sťažovateľka okresnému súdu konkrétne vytykala, že sa nedostatočne zaoberal tým, či sa povinná v 2. rade zdržiavala na adrese doručovania rozhodcovského rozsudku, a túto skutočnosť neposudzoval v spojitosti so všetkými existujúcimi okolnosťami, keďže podľa jej názoru existencia nájomnej zmluvy nebola dostatočným dôkazom, že sa povinná v 2. rade v mieste doručovania rozhodcovského rozsudku nezdržiavala. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že okresný súd „... mal povinnosť zaoberať sa tým, že nahlásenie prechodného pobytu vlastne znamená, že povinný v II. rade sa nezdržiava na adrese trvalého pobytu, ale na inej adrese a táto adresa je práve adresou prechodného pobytu, a že pokiaľ má povinný v II. rade nahlásený prechodný pobyt, nemôže tvrdiť, že sa na jeho adrese nezdržiaval...“. Sťažovateľka v odvolaní namietala aj to, že prebiehajúce konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, ktoré iniciovala povinná v 2. rade, predpokladá právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, z čoho následne usudzovala, že rozhodcovský rozsudok vydaný v jej veci týmito vlastnosťami disponuje.

Na podklade týchto dôvodov sa sťažovateľka domáhala zrušenia odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Tiež navrhla, aby odvolací súd pripustil vyriešenie otázky zásadného právneho významu, „či existencia konania o zrušení rozhodcovského rozsudku má priamy vplyv na vyslovenie existencie vykonateľnosti exekučného titulu... vo vzťahu ku ktorému sa vedie konanie o jeho zrušení...“ a „či nahlásený trvalý pobyt a zároveň prechodný pobyt v Registri obyvateľov

v zmysle zákona o hlásení pobytu predpokladá, že na jednom z nich sa povinný subjekt nachádza a zároveň vylučuje, aby sa povinný subjekt reálne zdržiaval na inom, ako nahlásenom mieste“.

Krajský súd na odvolanie sťažovateľky uznesením sp. zn. 22 CoE 6/2014 z 23. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil uznesenie okresného súdu. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, pričom odvolacie dôvody sťažovateľky podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) OSP vyhodnotil ako nedôvodné.

Z dôvodu, že sťažovateľka zastáva názor, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 CoE 6/2014 a jeho uznesením z 23. apríla 2014 došlo k porušeniu ňou označených práv, podala ústavnému súdu sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv v podstatnej časti odôvodňuje takto:

«Uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu [je] nezákonné, nakoľko (i) krajský súd sa v uznesení nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a rovnako ani so skutkovými tvrdeniami, ktoré sťažovateľ predložil v odvolaní a (ii) svoje rozhodnutie založil na prílišnom formalizme...

Krajský súd sa v posudzovanom prípade stotožnil s nesprávnym právnym názorom okresného súdu v jeho uznesení, ktorý vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Na základe uvedeného súdy dospeli k názoru, že povinný v II. rade sa v mieste doručovania exekučného titulu nezdržiaval, hoci túto otázku mali nedostatočne vyriešenú. Otázka zdržiavania sa v mieste doručovania exekučného titulu pritom bola podstatnou právnou otázkou riešenou v spore pred okresným a neskôr aj krajským súdom, od ktorej sa súčasne odvíjala právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu...

Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd a predtým aj okresný súd sa nedostatočne zaoberal skutočnosťou, či sa povinný v II. rade na adrese doručovania zdržiaval a túto skutočnosť neposudzoval v spojitosti so všetkými existujúcimi okolnosťami, ktoré podľa sťažovateľa sú pre posúdenie „zdržiavania sa v mieste doručovania“ rozhodujúce...

Predovšetkým, prvostupňový mal povinnosť zaoberať sa tým, že nahlásenie prechodného pobytu vlastne znamená, že povinný v II. rade sa nezdržiava na adrese trvalého

pobytu, ale na inej adrese a táto adresa je práve adresou prechodného pobytu. A pokiaľ má povinný v II. rade nahlásený prechodný pobyt, nemôže tvrdiť, že sa na jeho adrese nezdržiaval, nakoľko obchádza zákon o hlásení pobytu, a takýto stav nemôže požívať ochranu, ktorej sa povinný v II. rade domáha v exekučnom konaní v podobe návrhu na zastavenie exekúcie. Dôvodom na zastavenie exekúcie je skutočnosť, že povinný v II. rade sa na adrese doručovania rozhodcovského rozsudku nezdržiaval a pritom objektívne nie je možné zistiť adresu, na ktorej sa teda zdržiavať má. Krajský súd na jednej strane žiada primerané úsilie od rozhodcovského súdu, avšak bez toho, aby zároveň vyžadoval primerané úsilie aj od povinného v II. rade vo vzťahu k jeho ohlasovacím povinnostiam. Krajský súd neprihliadol na nesplnenie si týchto povinností od povinného v II. rade a následne bezdôvodne požadoval primerané úsilie od rozhodcovského súdu vo výraznom nepomere k primeranému úsiliu povinného v II. rade.

Existencia nájomnej zmluvy nepotvrďuje to, že sa v čase doručovania exekučného titulu povinný v II. rade skutočne nezdržiaval na adrese prechodného pobytu, navyše keď nájomný byt a prechodný pobyt boli v jednom meste! Rovnako sa krajský súd nemôže tváriť, že exekučný titul je nevykonateľný, keď v inom konaní sa posudzovala platnosť exekučného titulu, pričom predpokladom tohto konania je práve jeho vykonateľnosť. Opačný postup je narušením právnej istoty sťažovateľa ako účastníka exekučného konania, nakoľko súd povinnému v II. rade priznal viac práv, ako mu podľa zákona patrí (zastavením exekúcie súd konštatoval, že rozhodcovský rozsudok nie je právoplatný a vykonateľný, v dôsledku čoho by sa rozhodcovský rozsudok mal povinnému v II. rade doručiť opakovane a povinný v II. rade by mal druhú možnosť podať žalobu o zrušenie toho istého rozhodcovského rozsudku). Pokiaľ súd pred časom v exekučnom konaní povolil odklad exekúcie z dôvodu, že prebieha konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku (čím potvrdil aj to, že rozhodcovský rozsudok je vykonateľný), terajším zastavením exekúcie z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok nie je právoplatný a vykonateľný, došlo k vážnemu porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, nakoľko sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom.»

Sťažovateľka tiež namieta, že zmena trvalého pobytu povinnej v 2. rade „nemôže byť braná na ťarchu sťažovateľa a rozhodcovského súdu a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že v jednom čase mal povinný nahlásený trvalý pobyt a prechodný pobyt,

pričom podľa jeho vyjadrenia sa ani na jednom z nich nedržiaval a miesto, na ktorom sa zdržiaval, nikde nenahlásil“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo sťažovateľa, spoločnosti UNIMED, spol. s r. o. na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a z článku 36 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.04.2014, číslo konania 22 CoE 6/2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 04. 2014, číslo konania 22 CoE 6/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 340,90 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...

4. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 €.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené

ani arbitrárne. Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania správneho rozhodnutia ani rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení uznesenia krajského súdu, nesprávnom právnom posúdení veci – svoju právnú argumentáciu vedie v rovine polemiky s výkladom jednoduchého práva uskutočneným všeobecnými súdmi, nesprávnom a neúplnom zistení skutkového stavu veci, namieta aj hodnotenie dôkazov a v tejto súvislosti sa domáha ich prehodnotenia, v rámci čoho predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky opodstatnenosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil uznesenie okresného súdu. Následne v úvodnej časti odôvodnenia označeného rozsudku rekapituloval podstatné časti uznesenia okresného súdu, argumentáciu účastníkov konania nastolenú v odvolacom konaní a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom a s poukazom na § 219 ods. 2 OSP, v časti relevantnej pre toto konanie uviedol toto:

«Z rozhodcovského spisu nevyplýva, že by rozhodca následne (po neprevzatí doručovanej zásielky v odbernej lehote povinnou v 2. rade, pozn.) vynaložil akékoľvek úsilie (pričom sa vyžaduje vynaloženie primeraného úsilia) na zistenie pobytu povinnej v 2. rade (prostredníctvom dožiadania na príslušné orgány, ktoré vedú evidenciu pobytu obyvateľov v Slovenskej republike) a teda rozhodcovský rozsudok nemohol byť ani doručený na základe fikcie doručenia podľa § 25 ods. 1 druhá veta zákona o rozhodcovskom konaní. Neúspešný pokus o doručenie exekučného titulu (doručovaného hoci aj na základe údajov známych v čase doručovania) spadá pod „nemožnosť doručenia písomnosti adresátovi“ v zmysle § 25 ods. 1 prvá časť druhej vety pred čiarkou zákona o rozhodcovskom konaní. Spoukazom na pokračovanie druhej vety uvedeného ustanovenia, malo zo strany rozhodcovského súdu nasledovať vynaloženie primeraného úsilia na zistenie miesta pobytu povinnej v 2. rade, resp. na doručenie exekučného titulu povinnej.

Dňa 20. 11. 2009 bol povinný v 2. rade pridelený nájomný byt na ul. [REDACTED] v [REDACTED], pričom nájomná zmluva nadobudla účinnosť dňa 01. 12. 2009. Na základe uvedených skutočností, je preukázané, že neboli splnené podmienky pre náhradné doručenie, keďže povinná v 2. rade sa v rozhodnom čase na doručenie zásielky nezdržiavala na adrese [REDACTED] ale nachádzala sa na adrese [REDACTED]»

Pri hodnotení uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol toto:

„Súd z fotokópie spisu sp. zn. OS 29/2009 zistil, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. OS 29/2009 bol doručovaný povinnému v 2. rade na adresu [REDACTED] v [REDACTED], pričom na uvedenej adrese bola zásielka neprevzatá v odbernej lehote, kedy sa pošta pokúsila doručiť písomnosť opakovane dňa 16. 12. 2009 a zásielka sa vrátila dňa 5. 1. 2010, z potvrdenia Registra obyvateľov vyplýva, že povinný v 2. Rade mal hlásený prechodný pobyt na ulici [REDACTED] v [REDACTED] od 21. 7. 2009 do 21. 7. 2014. Žaloba bola dourčovaná povinnému v 2. Rade na adresu trvalého pobytu v [REDACTED]

Ďalej súd zistil, že povinnému v 2. rade bol dňa 20. 11. 2009 pridelený nájomný byt v [REDACTED] na ulici [REDACTED] odo dňa 1. 12. 2009. kedy nadobudla účinnosť nájomná zmluva o nájme bytu na ulici [REDACTED] v [REDACTED] uzatvorená medzi Mesto [REDACTED] a povinným v 2. rade.

Súd v zmysle uvedených skutočností zastáva názor, že nenastala platne fikcia doručenia rozhodcovského rozsudku povinnému v 2. rade, nakoľko v zmysle § 47 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku sa vyžaduje pre uplatnenie fikcie doručovania, aby sa

adresát zásielky doručovanej do vlastných rúk zdržiaval v mieste doručovania. Z predložených listinných dôkazov povinného v 2. rade vyplynulo, že v čase doručovania rozhodcovského rozsudku sa povinný v 2. rade na adrese [REDACTED] v [REDACTED] nezdržiaval, nakoľko odo dňa 1. 12. 2009 nadobudla účinnosť nájomná zmluva o nájme bytu na ulici [REDACTED] v [REDACTED]. V zmysle uvedeného, keďže nenastala fikcia doručovania, nemohla nastať ani právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku voči povinnému v 2. rade. Súd preto zastáva názor, že rozhodcovský rozsudok nie je voči povinnému v 2. rade právoplatný a vykonateľný a preto je tu daný dôvod na zastavenie exekúcie voči povinnému v 2. rade v zmysle § 57 odsek 1 písmeno a) Exekučného poriadku.

V poslednom rade túto úvahu exekučného súdu podporuje aj rozhodnutie Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13C/199/2010. V tomto konaní sa povinný v 2. rade domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku, pričom dňa 3. 11. 2011 okresný súd rozhodol rozsudkom tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok sp. zn. OS 29/2009. V odôvodnení okrem iného konštatoval, že mal preukázané, že neboli splnené podmienky pre doručovanie rozhodcovského rozsudku, pretože v čase doručovania sa povinný v 2. rade presťahoval a počnúc dňom 3. 12. 2009 sa zdržiaval na adrese [REDACTED] v [REDACTED]. Preto nie je možné uplatniť fikciu doručovania.

Hoci Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutím sp. zn. 15 Co/29/2012 dňa 28. 3. 2012 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v odôvodnení uviedol, že sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že povinnému v 2. rade nebol doručený rozhodcovský rozsudok, keď sa nemohla uplatniť fikcia doručenia, pretože sa povinný v 2. rade v čase doručovania rozhodcovského rozsudku presťahoval a zdržiaval na inej adrese.

Súd v zmysle uvedených skutočností preto exekúciu voči povinnej v 2. rade zastavil, nakoľko sa rozhodnutie voči nemu dosiaľ nestalo právoplatným a vykonateľným.“

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu, vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reaguje na podstatné odvolacie námietky sťažovateľky, pričom všeobecné súdy primeraným

spôsobom zodpovedali aj všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že argumentácia sťažovateľky je len opakovaním jej predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizuje so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení uznesenia okresného súdu a je výlučne výrazom jej odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľke v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi a skutkovými závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, realnosť ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016